

מסיפורי איצ'יה הנהג

התעוזה, העוזב, אמר יענקל'ה, אף אחד לא יידע, נשב ונשחק ראש בראש כדי להעביר את הזמן. איצ'יה לא השתכנע במהירות. ההשלכות העוללות לצמוח מן המישחק הזה לא נעלמו ממנו. אבל פקודה היא פקודה, וכך, בערב חורף אחד, התיישבו להם יענקל'ה המספא ואיצ'יה הנהג באוהלו של המפקד, ובתוך שלוש שעות הרוויח

אחרי שנפלו כמה חללים, ישבו טובי המוחות בפלוגה לטכס צעה, והועלו רעי"ר נות שונים וגם משונים. אין זה מפחיע שאת הפיתרון הטוב מצא איצ'יה בעצמו. והנה דבר הפיתרון: כדי שנוכל לדעת איזה מן הגיפיים המתרוצצים בכביש הוא הגיפיים של המספא שלנו, זה שאיצ'יה נהג בו, היה צריך לתת באותו גיפיים סימן מובהק הנראה למרחוק.

הייתי במילואים. לא חשבתי שעושים חיים, ולא סעיתי. אבל מה, בכל זאת היה חידוש מעניין הפעם, סוף-סוף יצא לי לשמור על גבול של שלום.

וככה זה הולך: בכל מקום שבו יש מחלוקת על המיקום המדוייק של איזו אבן גבול, שמים המצרים מצידם של שיה אוהלים וכמה חיילים וצופה, וכך בדיוק עושים גם הישראלים החמדיים.

תפקיד הצופה המצרי הוא להשקיף על האבן, ולבדוק שאנחנו לא נוזי אותה מהמקום. והנה גם תפקידו של הצופה מהצד שלנו. וכך, במשך כל שעות היום יושבים הצופים וצופים על האבן, וזה על זה, ועל הבדואים שחורשים את אדמת המדבר כדי לזרוע אבטיחים.

וככה, בעוד אני יושב וצופה ועיתותי בידי, כמו שאומרים הסופרים, עלו וצפו בזיכרוני הזיכרונות. גם לפני 15 שנים, בערך, הייתי יושב לי כך בערך וצופה על המצרים, חמוש במשקפת. אבל ההבדל, איזה הבדל.

או הפרידה התעלה בינינו ובין המצרים. או לא ישבתי חשוף בגיבעה, כי הי צלפים ארבו בכל עבר. או לא גרנו ב אוהלים אלא עמוק בבונקרים, כי היו הפגרי וזה לא נעימות לפעמים. אבל אני רואה שאני מתחיל לגלוש לשטח מאוד לא אהב עלי, של סיפורי גבורה הירואיים, או נדבר קצת על איצ'יה הנהג.

הדגל הוורוד

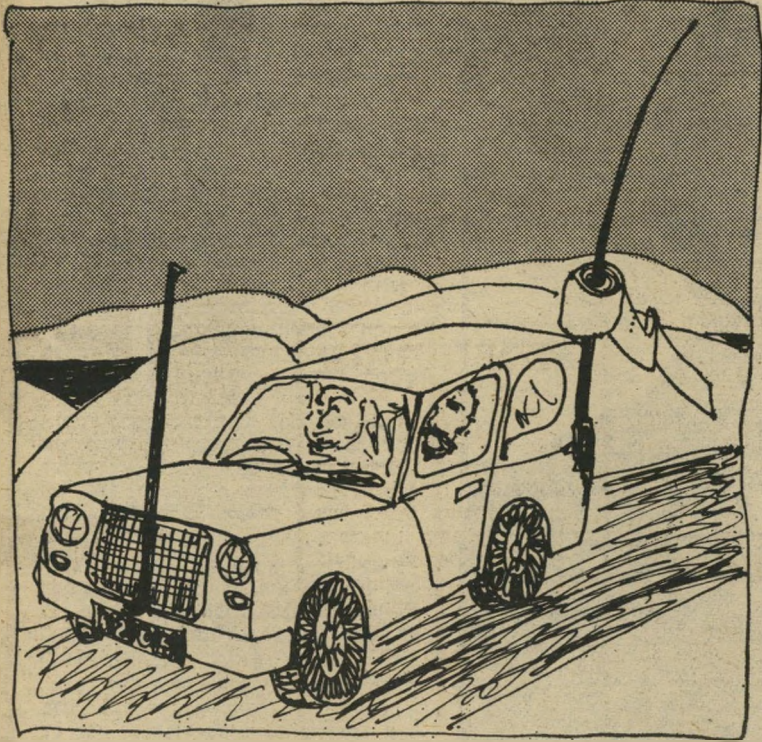
איצ'יה הנהג לא היה בדיוק אחד מן החבר'ה שלנו. הוא לא היה בברעין, ולא היה בהכשרה, ולא חלם ללכת להגשמה. דביאו אותו לפלוגה שלנו בתור הנהג של המספא. יענקל'ה, איצ'יה היה בחור גבוה ושמן עם פנים עגולים ואדמדמים, וגם מנגמם. אי אפשר היה לא לאהוב את איצ'יה, וגם איצ'יה מטיבועו, כמו שעוד תראה, היה אוהב אדם.

מי שהיה בתעלה בימים ההם בזמן הזה, יודע שהצופים בבונקרים נהגו להסתכל ב כביש שהתפתל מאחורינו לא פחות ממה שהתבוננו במצרים שמן העבר השני של התעלה. משם אמנם הגיחו הפגזים והכדורי רים השורקים, אבל מהכביש באו צרות לא פחות צורות, ואלה הן: תלונה, על תנאי מחבוש, קנס ושליטת-חופשה — ש בלשון נקייה קוראים לה ריתוק. ולמה? כי מהכביש הגיעו המפקדים שלנו, ש תמיד מצאו משהו בלי נעליים, או ב מנכסיים קצרים, או בלי גזור בעמדה, איך אפשר לא.

הבעיה הייתה שבכביש ההוא הסתובבו הרבה גיפיים. אם היינו צריכים להיכנס לכל המדים בכל פעם שעבר שם גיפ, היינו משתעעים. ובדיוק בנקודה הזאת עזר לנו איצ'יה, הנהג של המספא. בכל פעם שהמספא יצא לסיר ממוכן, היה איצ'יה מתגנב למרכזיית הסלפונים ש במפקדה, ומודיע לנו שצריך להיכנס לנהל קרב.

אלא מה, לא חלף זמן רב, ומלשן מן המלשנים סיפר למספא על מעלליו של הנהג. מה עשה יענקל'ה המספא? היה מוציא את איצ'יה לסיבוב שלו בבונקרים בלי התראה מוקדמת!

דעה לי מייד שהשורות נכתבו באירר ניה, ואפשר ללמוד על כך בקלות מהמשך הרשימה. עוד אמרה לי שנותבת הרשי מה, ורד ליון, היא קיבוצניקת צעירה מאוד וכישרונית מאוד מגיבעת-ברנה, ש הידעות שלה הפוכות. אני מצטער מאוד, אני לא מצליח להבחין באירוניה. אני גם לא מצליח לראות איפה כאן הידעות, ההפוכות. לי זה נראה די סביר שמי שחושבת ש היילינו בנדה שוריים באוויר בתוך ה יראות הם גבורים גדולים ואנשיים מאוד, גם תחשוב שרבי ויהודיה במיטה זה לא יתכן. חושבת חושבת, וגם כות בת.

המספא ואיצ'יה הנהג דוהרים בגיפ

איצ'יה את כל המזומנים שהיו בידי הי מספא, וכן את כל שארית משכורתו הי חודשית, ועוד משכורת חודשית אחת שלמה.

עוד אף פעם ליל-לא היה לילי מישחק כליל-ליכך קשה? סיפר לנו איצ'יה, אני כליל-ל הורמן מנסה להפיסיד — ולא מצליח!

אולי לא היינו מאמינים לכל הסיפור הזה כולו, אלמלא היה איצ'יה מזמין כל העת את יענקל'ה המספא למצופים וטמפו בשקם, ויש האומרים עם שנתן לו קצת כסף לחופשות. שיהיה ליל-לו לביד בויום, כמו שאמר איצ'יה הנהג.

וכך, בכל פעם שיצא איצ'יה לסיר עם יענקל'ה, ללא התראה מוקדמת, כמובן, היה נוטל גליל הגון של גייר טואלט צבעם היה ורוד באותם הימים — ותולה אותו על האנטנה של הגיפיים.

וכך היו הצופים שבבונקרים בין הי לשון באגם תמסה בדרום, ובין מוצב גשר הפירדאן בצפון יודעים, כי בראותם מרחוק גיפ שמין דגלון ורוד מתנופף מאחוריו — אות מובהק הוא לסכנה נוראה. יענקל'ה המספא מגיע!

ראש בראש

כבר ראיתי בימי חיי שחקני פוקר לא מעטים וכמה מהם היו טובים באמת. אבל בזה אני מודיע: מעולם לא ראו עיני שחי קן פוקר מעולה כמו איצ'יה הנהג. איצ'יה הנהג פשוט לא ידע מה טעמו של הפסד במישחק הפוקר, שהיה רווח למדי ב מקומותינו באותה תקופה.

הנהג, סוף-סוף הגיעה השמועה על אומ חיותו של הנהג גם לאוזניו של המספא שלנו, הסגן יענקל'ה.

המפקד שלנו היה קצין צעיר בצבא הקבע, גבר גבוה ורזה עם שפם ענק סטייל פלמי, והוא לא העלה על דעתו, כמובן, שיתכן כי הנהג שלו, איצ'יה, יכול להביס אפילו אותו במישחק מן המישח קים.

ובכן, יום אחד בא המספא אל נהגו ואמר לו:

שמעתי שאתה משחק טוב בפוקר, איצ'יה.

ואיצ'יה השיב בתקיפות רבה: אני אף פעם לא משחק פוקר בצבא. המפקד, זה אסור!

כיס-ססאות

אני מבין קטן מאוד בפסיכולוגיה, ואין לי מושג קל שבקלים ממה נבע הגימגום של איצ'יה. אך דבר אחד אני זוכר, ו זה הוא שמלבד מישחק הפוקר הצטיין איצ'יה גם בסיפור בדיחות עסיסיות מאין כמותן — חציין על גמגמנים. אספר לכם בדיחה אחת שאיצ'יה נהג לספרה, דרך הסיפור השובה לא פחות מן הסיפור.

הנהג הבדיחה:

יום אחד בא קליינט לנגיביד אחד, וי מדימין ממנו שולחן וארבי-ביעה כיס ססאות. אומר לו הנהג: תחידור עוד שבוע, ויהיו מוכנים. חוזר הקליינט וי ליקח את השול-לחן ואת הכיסאות. עובר שבוע, והקליינט חודדור אל הנגינד בצעקיקות איומות. אידידה מן כיס ססאות עשית לי! הוא צורח — כרל-ללם נשברו!

חוכיכמה גדול-לה, שנה הנגר, בטח ישבת עליהם!

הייתי משלם הרבה בשביל לדעת איפה היום איצ'יה הנהג ומה הוא עושה האיש הזה.

חשבון עובר ושב מאת שבתה פרנקל

פינות חשוכות

משהו רע אחד מרבים שקרה לי ב מילואים האלה, היה כשהגעתי אל כמה מהפינות החשוכות בעיתונות שלנו, ש בזמנים כתיקונם אין לי זמן בשבילן. אחת הפינות האלה זה מוסף מהמוס פים של "מעריב", משהו לצעירים, אני מניה, ושמו קריאת בנינים. באותה פינה חשוכה, ביום האחרון של חודש מאי, בעמוד 19 המועד לפרוע

חמסין
חמסין, כך הם קוראים לטרט המצ חיק שלהם. ערבי ויהודיה באותה מיטה. אבל אני לא מאמינה. תאמת, את היית יכולה? עם ערבי?
החסיין יש גם עכשיו, ליד העיט המועד. לעבוד ביום קר ליד האש והעין של הצניעים זה חמסין אפילו. את החיילים בלבושים כהים ונעלים גבוהים, ריבה, ובגני הכתיק ובכסתי את הצרית הם הם איה.
לו דווקא כנראה לא הם בכלל, יצילם הנרטי או הפולטי או אולי הכלי או...

"מעריב", 31.5.82

נות, כנראה, מצאתי רשימה קצרה תחת הכותרת "חמסין". השורות הפותחות את הרשימה הן אלה.

"חמסין, כך הם קוראים לטרט המצ חיק שלהם. ערבי ויהודיה באותה מיטה. אבל אני לא מאמינה. תאמת, את היית יכולה? עם ערבי?"

להמשך אין קשר ישיר עם המישפטים בני אלמוות אלה. כותבת הרשימה, ורד ליון, טוענת כי החמסין האמיתי שורר במקום שבו צריכים חיילינו המסכנים לתמווד עם הילדים הערביים שזורקים עליהם אבנים לעיני המצלמות הזדוניות, ולמרות התנאים הקשים מפגינים אנושי יות נפלאה.

אני כמעט נפתי כשקראתי את הדב רים האלה. במודעת בחירות של הרב כהנא זה כבר היה. אבל ככה שתם ב "מעריב" — העיתון הנוהג להודיע ב מפורש שלא לכל דבר שכתוב בו הוא מסכים!

אך שחורתי מהמילואים לא התעצלתי, ותרמתי שלפון לגברת זניאלה בוקר שטיין, שהיא עורכת הפינה החשוכה. שאלתי אותה איך השתרבב הקטע הזה פיתאום.

אני לא סבינה מה פה מפרוע לך. היא אמרה לי.

לרגע אחד הייתי שוב המוס. תארי לעצמך שבגרמניה היו עושים שרט על יהודי וגרמניה באותה מיטה, ואחר-כך היו מופיעות שורות כאלה על הטרט המצחיק בעיתון, ניסיתי להסביר. הגברת בוקרשטיין מהירת התפיסה הו-